

den røde

ARBEIDEREN

Nr. 14

15. 8.

1977

5. Årg.

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund

Pris Kr. 1

Albanias kommunister: HOVEDMOTSIGELSEN I VERDEN GÅR MELLOM SOSIALISME OG KAPITALISME!

Enver Hoxa - formann i Arbeidets Parti

Den 7. juli brakte organet til sentralkomiteen i Arbeidets Parti i Albania - Zëri i Popullit - en redaksjonell artikkel som vakte stor oppmerksomhet i verdenspressen.

Artikkelen foreligger nå på engelsk i en pamflett utgitt i Tirana, med tittelen "Revolusjonens teori og praksis". Uten å nevne Kina ved navn, representerer den utvilsomt et kraftig angrep på den kinesiske utenrikspolitikk slik den nå har utviklet seg i ly av teorien om "de 3 verdener" - og dermed også på Kinas etterplaprer på dette området omkring i verden, bl.a. AKP i Norge.

Artikkelen gjenreiser et proletarisk perspektiv på klassekampen i verdensmålestokk, og er derfor av den største betydning å studere for arbeiderklassen i alle land. Av denne grunn vil artikkelen i sin helhet bli oversatt og trykt i neste nr. av Kommunistisk Arbeiderforbunds teoretiske tidsskrift. Nedenfor bringer vi foreløpig et sammendrag av artikkelen.

Den albanske artikkelen tar utgangspunkt i Lenins tese om at med imperialismen har kapitalismen nådd sin siste fase, at denne fasen dermed er den proletariske sosialistrevolusjonens æra, og at den viktigste oppgaven i denne situasjonen består i å forberede proletariatet på å ta makten. De albanske kommunistene peker på at Lenin tok utgangspunkt i det fundamentale klassekriteriet, og at han alltid var lojal overfor Marx' og Engels tese om kapitalismens grunnleggende motsigelse mellom arbeid og kapital og om arbeiderklassens revolusjonære historiske misjon med tanke på å styrte kapitalismen og bygge et nytt, klasseløst samfunn: "Med sin analyse av imperialismen, viste Lenin at motsigelsene i

Forts. side 2

Borgerskapet styrket i Kina: TENG REHABILITERT

Morgenbladet og "Klassekampen" er skjønt enige om at det kinesiske folk nå endelig har fått det lederskap det fortjener og lenge har drømt om. Opprømte korrespondenter kan berette om gledesdemonstrasjoner over hele landet, om hundretusener som fylker seg bak ropet "Lenge leve Teng Hsiao-ping" på Tien An Men-plassen i Beijing.

For noe over ett år siden demonstrerte den samme menneskemengden på den samme plassen ved Chou En-lai's bære, den gang med slagord mot "partidiktaturet", mot "keiseren" (Mao) og hans "føydalvelde", og for økt "frihet" i samfunnet allment.

Den gang ble demonstrasjonen slått ned av folkemilitsen og stemplet som kontrarevolusjonær, Teng ble avsatt fra alle sine verv i partiet og de revolusjonære hadde tilsynelatende styrket sine posisjoner i partiet og i samfunnet.

Men hendelsene det siste året har vist at oppgjøret med Teng og hans politikk ble kjempet fram av en fløy som alt da må ha befunnet seg i en trengt posisjon og som kunne settes utenfor i det øyeblikk den ikke lenger kunne støtte seg til Mao's personlige autoritet. Allerede utnevnelsen av Hua Kuo-feng til Chou En-lai's etterfølger må betraktes som et tegn på de revolusjonæres relativt svake stilling innen KKP og i dets sentralkomite.

Men før Mao's død var det politisk

umulig å protestere mot "maoismen" annet enn i fordekt form, enn si rykke åpent ut med forsvar for Teng, en person som ifølge Mao "aldri har vært marxist".

Imidlertid er det først nå - når linjene virkelig er blitt klare - "Klassekampen" rykker ut med hyllest til "massene" i bevegelse på Tien An Men-plassen, også til de som marsjerte i fjor! Mens redaktør Sjøe den gang, mens det ennå var noe uklart hva som sto på spill, ukritisk gjenga kinesiske fordømmelser av oppstanden har han nå bestemt seg for å følge major Christensen's hyllest av det vi nå med sikkerhet vet var en kontrarevolusjonær oppstand, et motstøt mot Mao Tse-tung's massekampanje for å styrke proletariatets diktatur og kritisere Teng Hsiao-ping.

Sjøe lar sin svenske åndsfrende Stefan Lindgren forklare leserne denne oppførsel, som vel må fortone seg noe merkelig på dem som tror de har en marxist-leninistisk avis i hånden (KK, 28.7.77):

"Mange av Kina's venner i verden, ikke minst Gnistar, svelget propagandaen mot Teng med hud og hår uten å ha hatt noen egne undersøkelser å støtte seg på. De offisielle kinesiske argumentene ble gjentatt".

Ja, slik står det faktisk, og resten av artikkelen er rene hyllesten til personen Teng og det politiske program han ble avsatt for (se nedenfor), et pro-

gram Lindgren nå omsider, etter "egne undersøkelser" er blitt kjent med (og som i hovedtrekk selvsagt har vært kjent både for Lindgren og andre i lang tid).

"De offisielle argumentene..." Her sies det rett ut at det var skjedd kontra revolusjon i Kina før Hua-fløyen overtok! Mao må ha vært senil og passivt ha bivalet at "firergjengen" og dens

Forts. side 5

Verdenskrisa: NY FORVERRING

Den borgerlige pressa har i den senere tida vært fylt med spekulasjoner om snarlige bedringer av konjunkturerne. Den politiske hensikten med slike optimistiske ytringer er klar: den skal dempe den gryende frykten og uroen i arbeiderklassen over den voksende arbeidsløsheten før den gir seg uttrykk i en kommunistisk bevissthet. Nå lyder det nye toner. OECD - som kanskje er det beste barometeret på hvordan kapitalistlandene selv oppfatter sin situasjon - hevdet i en rapport i sommer at det ikke ville komme noen oppgang med det første. Dette betyr bare en ting:

Krisa er permanent.

Det er den forsterkede krisa i Vest-Tyskland, som sammen med USA og Japan er nøkkelstener i den imperialistiske kjeden, som ble klar i løpet av sommeren, som nå forsterker seg gjennom hele verdenssystemet. I stedet for en økning i bruttonasjonalprodukt på 5,5%, venter man nå en økning på ca 3,7%. Isoleret sier kanskje ikke disse tallene så mye. Et par andre data er vel så talende. I nøkkelindustrien i Vest-Tyskland som stål og bilindustrien er kapasitetsutnyttelsen nå nede i 2/3. Det sier seg selv at når industrien går på tomgang på denne måten må det få sterk innflytelse på arbeidsløsheten.

Som vi skrev i drA før sommeren kom det på sosialdemokratenes Oslo-møte i april fram en klar strid mellom Vest-Tyskland og de mindre sosialdemokratiske landa fordi Vest-Tyskland åpent aksepterte en høy arbeidsløshet

Forts. side 2

**Afrikas horn:
STORE SEIRE FOR DEN ERITREISKE
FRIGJØRINGSKAMPEN UNDER EPLF's LEDELSE**

Se siste side

for å holde prisene nede. Arbeidsløsheten i landet var på 930 000 i 1976 og steg da med 4%.

I Oslo forsikret representanter for vest-tysk LO at arbeidsløsheten ville komme under 900 000 i år. Verdien av disse forsikringene har nå vist seg og den var null. I stedet for å synke vil arbeidsløsheten stige ytterligere i år.

Den kløften som ble klart synlig i Oslo mellom Vest-Tyskland og de mindre sosialdemokratiske land, hva angikk den kapitalistiske krisepolitikk, er på den måten blitt ytterligere utvidet. Men begge de variantene vi idag kan støte på i Vest-Europa har ett grunnleggende fellestrekk. Overfor arbeiderklassen betyr de

Skjerpede politiske tiltak.

Vest-Tyskland fører en tilsynelatende gammeldags økonomisk politikk hvor alt gjøres for å dempe prisstigningen for å styrke den tyske industrien på verdensmarkedet. Samtidig griper regjeringa ikke til noe åpne tiltak for å dempe økningen i arbeidsløsheten.

Den tyske regjeringen har gått i spiss en for en gigantisk rasjonalisering i de siste kriseårene og oppmuntrer nå til høyere investeringer i industrien. Dette gir et bilde som i mangt kan minne om situasjonen i Tyskland før Hitlers maktovertagelse. Også da hadde den tyske industrien gjennomgått en fase med rasjonalisering, konsentrering og

Tre arbeidere skutt i Vest-Tyskland i den senere tid.

voldsom økning i produksjonsutstyret.

Dette betyr ikke at vi må forutse en brun massebevegelse som fascismen, men at den tyske staten, ledet av sosialdemokratiet må løse lignende politiske og økonomiske oppgaver som de som framkalte fascismen. En slik situasjon vil utløse en mer aggressiv tysk politikk utad og også kreve en skjerpet politisk kontroll over arbeiderklassen ved å bekjempe streiker for å sikre en intensiv utnyttelse av nyinvesteringene. Samtidig må de arbeidsløse massene holdes i sjakk.

Arbeidsløsheten er i dag et reelt politisk problem i de kapitalistiske land

som betyr en splittelse av den herskende klassens representanter. Det kom til uttrykk også i Norge ved offentliggjørelsen av den nevnte OECD-rapporten enda Norge hittil har fulgt en annen linje enn Tyskland. Mens forsknings-sjef Aukrust hevdet at den norske økonomiske politikken skulle "akseptere" en høyere arbeidsledighet, noe som ble avvist av finansminister Kleppe. Det skyldes at det norske sosialdemokratiet er seg sitt ansvar bevisst: å trygge kapitalens herredømme gjennom en korporativ organisering av arbeiderklassen. For arbeiderklassen betyr derfor den andre varianten av kapital-

istisk krisepolitikk også en økende politisk undertrykkelse. De kombinerte lønnsoppgjørene kan stå som symbol for denne politikken, for disse forsøkene på å lamme arbeiderklassens kamp-evne.

Man skal ikke gjøre seg forventninger om at denne politikken vil lykkes - også i Norge må vi forutse at arbeidsløsheten vil stige. Arbeiderklassen har intet å vinne på å gi fra seg sine kampvåpen. At krisa er permanent, betyr ikke at korporativiseringen er det. Den vil tvertom skjerpes jo mer den kapitalistiske krisepolitikken i Kleppes regi truer med å bryte sammen.

Hovedmotsigelsen i verden

Fra side 1

det kapitalistiske samfunnet har kulminert og at verden har gått inn i perioden med proletariske revolusjoner og sosialismens triumf." Både allerede oktoberrevolusjonen, de seinere proletariske revolusjoner og kolonistystemets sammenbrudd har bekreftet dette, som ikke kan rokkes ved forræderiet mot marxismen-leninismen og revolusjonen i Sovjetunionen.

Artikkelen slår videre fast: "Marxist-leninistene har alltid basert sin definisjon av den nåværende epoke og av sin revolusjonære strategi på analysen av de sosiale hovedmotsigelser som karakteriserer denne epoken. Hvilke er disse motsigelser? Etter den sosialistiske revolusjonens triumf i Russland talte Lenin og Stalin om 4 slike motsigelser: motsigelsen mellom to motsette systemer - de sosialistiske og de kapitalistiske, motsigelsen mellom arbeid og kapital i de kapitalistiske land, motsigelsen mellom de undertrykte folk og nasjoner og imperialismen, og motsigelsene mellom imperialistmaktene."

I 1921 pekte Lenin på at i og med oktoberrevolusjonen var verden blitt delt i to: en sosialistisk og en kapitalistisk. I tråd med dette pekte Stalin i sin artikkel "De to Leire", på at "kampen mellom disse to leire utgjør sentrum for alt liv i vår tid, den karakteriserer all nåværende innen- og utenrikspolitikk fra forkjemperne for den gamle og den nye verden."

Den albanske artikkelen framhever viktigheten av å fastholde Lenins og Stalins begrep om den sosialistiske verden. De som opererer med oppdeling av verden i den såkalte "første" (de to supermaktene USA og Sovjet), "andre" (øvrige utviklede kapitalistiske land), og "tredje" verden (landa i Asia, Afrika og Latin-Amerika), med de såkalte "utviklingsland" og med "nord-sør-motsetningen", tilslører eksistensen av sosialismen. Selv om Sovjetunionen og flere andre tidligere sosialistiske land har gått tilbake til kapitalismen, er ikke sosialismen likvidert som system, og motsetningen mellom sosialisme og kapitalisme har ikke opphørt å eksistere. "Sosialismen finnes og går framover i de virkelige sosialistiske land som er lojale overfor marxismen-leninismen, som i den folkesosialistiske republikken Albania" slår artikkelen fast, og fortsetter:

"Ved å ignorere sosialismen som et

sosialt system ignorerer den såkalte "teorien om de tre verdener." Det internasjonale proletariats største historiske seier, den ignorerer dagens grunnleggende motsigelse mellom sosialisme og kapitalisme. Det er klart at en slik "teori", som ignorerer sosialismen, er anti-leninistisk, den fører til svekkelse av proletariats diktatur i de land der sosialismen bygges, fordi den sier til verdensproletariatet at det ikke skal kjenne på, at det ikke skal reise seg til sosialistisk revolusjon. Og dette er ikke til å undres over: å forlate det proletariske klassekriteriet i bedømmelsen av situasjonen kan bare føre til konklusjoner som står i motsetning til revolusjonens og proletariats interesser." Det heter videre: "I 'tre-verden-skjemaet' eksisterer ikke den grunnleggende motsigelsen mellom proletariatet og borgerskapet. En annen ting som slår en i tillegg i denne oppdelingen av verden, er dens manglende klasse-synsvinkel på det som kalles den 'tredje verden'."

... Den ignorerer motsigelsen mellom de undertrykte folk og de reaksjonære og pro-imperialistiske kreftene i disse land." Den anti-koloniale og anti-imperialistiske kampen i Asia, Afrika og Latin-Amerika kan ikke bare rettes mot utenlandske imperialistmakter med USA og Sovjet i spissen, men må også føres mot de hjemlige pro-imperialistiske kreftene: det hjemlige reaksjonære borgerskap og de hjemlige fejdalistene: "Opp til idag har det aldri funnet sted noen frigjøringskamp, noen nasjonaldemokratisk og anti-imperialistisk revolusjon som ikke har hatt indre fiender, reaksjonære og forrædere, utkjøpte anti-nasjonale elementer". "Tre-verden"-teorien ser derimot på alle lag av borgerskapet som en anti-imperialistisk kraft: "Å følge denne 'teorien' betyr å avlede den revolusjonære bevegelsen fra den riktige linja, å oppgi revolusjonen på halvveien, å adskille den fra den proletariske revolusjonen i andre land, å koble folkene og proletariats kamp i disse land inn på en anti-marxistisk og revisjonistisk kurs".

Her slår artikkelen fast at "marxismen-leninismen lærer oss at det nasjonale spørsmål alltid må underordnes revolusjonens sak", og siterer Lenins tese om at "vi, som kommunister, bare skal og vil støtte borgerlige frigjøringsbevegelser i koloniene

når de er virkelig revolusjonære, og når deres eksponenter ikke hindrer vårt arbeid med å skolere og organisere småbøndene og de utbyttede massene i en revolusjonær ånd. Hvis disse betingelsene ikke eksisterer, må kommunistene i disse land bekjempe det reformistiske borgerskapet, som også Den 2. Internasjonals helter tilhører". Artikkelen sier i forbindelse med dette: "Kjensgjerningene viser at i dag kan den demokratiske og anti-imperialistiske frigjøringsrevolusjonen dessuten bare føres konsistent og fram til slutten hvis den ledes av proletariatet med dets parti i ledelsen, og i allianse med småbøndenes breie masser og med de andre anti-imperialistiske og proletariske kreftene".

I den skarpeste motsetning til dette står teorien om de "tre verdener": "Ifølge teorien om de 'tre verdener' må folkene i disse land ikke kjempe f. eks. mot de blodige fascistdiktaturene til Geisel i Brasil og Pinochet i Chile, Suharto i Indonesia, Shahen av Iran eller kongen av Jordan osv. fordi de skal være del av 'den revolusjonære motiv-kraften' som driver verdenshistoriens hjul framover". Tvert om, ifølge denne teorien bør folkene og revolusjonære forene seg med de reaksjonære krefter og regimer i den "tredje verden" og støtte dem, med andre ord oppgi revolusjonen".

Denne forkastelige politikken anvendes også i verdensmålestokk: "I tillegg forfekter talsmennene for teorien om de 'tre verdener' en allianse av den 'tredje verden' med disse imperialistiske land (den 'andre verden' med USA-imperialismen mot den sovjetiske sosialimperialismen".

De albanske kommunistene er helt klar over utviklingen av motsigelsene mellom de imperialistiske land og at disse kan utnyttes: "Men det er anti-marxistisk å identifisere motsigelsene mellom forskjellige imperialistmakter og de to supermakter med de arbeidende massers og folks kamp mot imperialismen, for dens ødeleggelse". Når en utnytter disse motsigelsene, må en ha følgende klart for seg: "Prinsippet er at de alltid må utnyttas i revolusjonens favør, i favør av folkene og deres frihet, i favør av sosialismens sak. Prinsippet er at utnyttelsen av motsigelsene i fiendens rekke må lede til intensivering og styrking av den revolusjonære og frigjørende bevegelsen og ikke til dens svekkelse og utdøen, X

til en stadig mer aktiv mobilisering av de revolusjonære krefter i kampen mot fienden, og spesielt hovedfienden, uten å tillate dannelsen av noen form for illusjon om denne blant folkene".

Det er av den største betydning for det internasjonale proletariat å støtte land der sosialismen er innført, sier den albanske artikkelen, men bare til ekte sosialistiske land som også styrker den revolusjonære kampen i den øvrige verden. Artikkelen siterer her Stalin: "Jeg kan ikke tenke meg en situasjon som skulle tilsi at vi Sovjetrepublikks interesser skulle kreve høyreavvik av våre søsterpartier... Jeg kan ikke forestille meg hvordan interessene til vår republikk, som er basis for den revolusjonære proletariske bevegelsen i hele verden, kunne ønske ikke maksimum av revolusjonær ånd og politisk aktivitet fra arbeiderne i Vesten, men reduksjon av denne aktiviteten, utdøen av den revolusjonære ånd".

Albanerne ser på begge supermaktene, USA og Sovjet, som like farlige: "Prinsippet om at 'min fiendes fiende er min venn', kan ikke anvendes når det er tale om de to imperialistiske supermaktene, Sovjetunionen og Amerikas Forente Stater. Disse to supermaktene kjemper mot revolusjon med alle midler, gjør alt de kan for å sabotere revolusjonen og sosialismen og drukne dem i blod".

I tråd med dette sier de albanske kommunistene også skarpt nei til avblåsning av klassekampen og støtte til det borgerlige militærvæsenet i Europa og framholder at det revolusjonære arbeidet er like viktig og vil bli like seiersrikt i Europa som i andre deler av verden:

X "Også Europa må og vil gjennomløpe den proletariske revolusjonen. Den som noen gang mister dette perspektivet av syne, som noen gang lar være å forberede seg på dette målet, og forfekter at revolusjonen har forflyttet seg til Asia og Afrika og at det europeiske proletariat må slutte seg til sitt eget "kloke og gode borgerskap" under dekkke av å forsvare nasjonal uavhengighet, han står i en anti-leninistisk posisjon og er verken for forsvaret av hjemlandet eller nasjonens frihet. Den som noen gang "glemmer" at både Warsawa-pakten og NATO må bekjempes, at både COMECON og Fellesmarkedet må forkastes, tar deres parti og blir deres slaver".

den røde ARBEIDEREN

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund
Postboks 2863- Tøyen, Oslo 6
Postgiro: 2068427

Trykk: Eget Kontor-offset.

Redaksjon:

Einar Berg
Harald Berntsen
Line Dedichen
Kjell Hovden
Eyvind Viken
Øyvind Horverak

Redaktør: Eyvind Viken.

ABONNEMENTSPRIS:

den røde Arbeideren pr. år - kr. 30.
Røde Fane pr. år - kr. 28.
Pengene kan betales på postgiro 20 68 427
Merk talongen -A- for avisen og -RF- for Røde Fane

STØTTEABONNEMENT:

den røde Arbeideren - kr. 50 - pr. år
Røde Fane kr. 38.- pr. år

ALBANIA OG DEN PROLETARISKE INTERNASJONALISMEN

Det foreliggende nummer av den røde Arbeideren er i stor grad viet temaer og hendelser av utenrikspolitisk karakter. Dette innebærer ingen tilfeldig prioritering. Snarere rommer den senere tids internasjonale utvikling en rekke hendelser som kommunister og progressive bør ha den størst mulige informasjon om og helst en klar forståelse av. Mer konkret gjelder dette

den aktuelle kamp som revolusjonære frigjøringsbevegelser daglig fører mot det samlede imperialistiske utbytningssystemet i ulike deler av verden. I denne sammenheng behandler vi ett område som for tiden står i fokus for imperialistenes interesser og fremstøt, det dreier seg her om Afrikas Horn, nærmere bestemt Eritrea og EPLF.

To andre viktige artikler (som på flere måter kan ha sin sammenheng med den nevnte) dreier seg om en utvikling innenfor det som av revolusjonære har blitt betegnet som den sosialistiske del av verden. Vi tenker på vår omtale av den senere tids begivenheter i Kina, samt Albanias nylig offentliggjorte kritikk av den kinesiske

Forts. side 4

Eritrea: STØTT EPLF!

Det eritreiske folks kamp for å frigjøre seg fra den etiopiske kolonialismen går raskt mot seier.

Verken sovjetiske våpen og cubanske eksperter eller mobilisering av en bondehær på 300 000 kan hjelpe den etiopiske militærjuntaen til å motstå de eritreiske frigjøringsstyrkene, som nå omringer Eritreas hovedstad, Asmana.

En seier over den etiopiske kolonialismen vil imidlertid neppe bety slutten på det eritreiske folks kamp mot imperialistiske inntrengere og på klassekampen innen Eritrea. Den eritreiske frigjøringsbevegelsen er splittet i to fronter, EPLF og ELF. For øyeblikket samarbeider de for å knuse den etiopiske kolonihæren, men det betyr ikke at motsetningen dem i mellom har opphørt å eksistere. USA-imperialismen og de reaksjonære arabiske regimene i Midt-Østen kom-

mer ikke frivillig til å holde seg unna et uavhengig Eritrea, til å akseptere opprettelsen av en folke-republikk i landet. Området omkring Rødehavet er for strategisk viktig til det, og Eritrea vil bli en farlig base for alle revolusjonære krefter i området. Derfor forsøker de reaksjonære imperialistiske krefter å vinne innpass i et fremtidig uavhengig Eritrea gjennom å støtte og satse på ledelsen i ELF. ELF-ledelsen er rent borgerlig-nasjonalt orientert, og representerer håpet for USA-imperialismen og dens allierte i området, de reaksjonære araberregimene.

EPLF derimot, tar sikte på å omdanne den nasjonaldemokratiske revolusjonen til en sosialistisk revolusjon under den eritreiske arbeiderklassens ledelse. På denne måten vil man garantere et uavhengig og anti-imperialistisk Eritrea. EPLF satser på det eritreiske folkets egne krefter og

mottar kun betingelsesløs støtte

utenfra. Gjennom å utvikle den politiske diskusjonen søker EPLF å vinne massene innen ELF for sitt program.

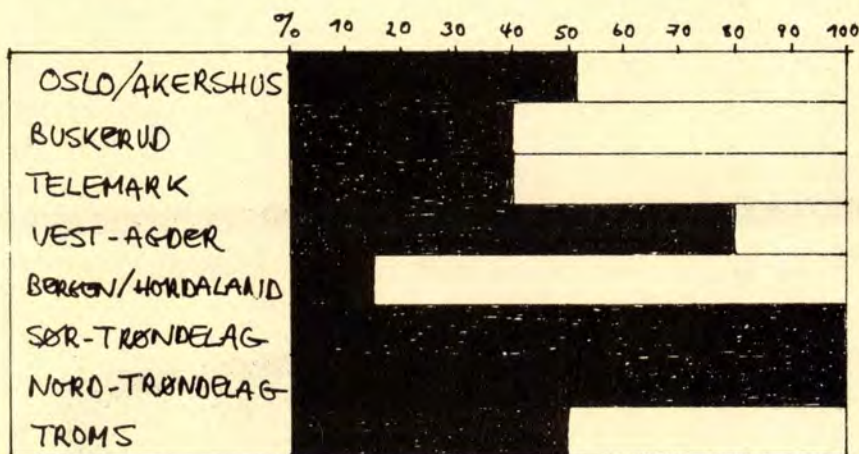
Selvom EPLF og ELF nå inngår i en aksjonsenhet mot den etiopiske kolonialismen, kan en ny borgerkrig mellom de to frontene ikke utelukkes. ELF vil da bli støttet av utenlandske imperialister og reaksjonære.

Det er EPLF som åpenbart er den proletariske verdensrevolusjonens representant i Eritrea. På denne bakgrunn kan verdens arbeiderklasse ikke nøye seg med å støtte det almenne kravet om et uavhengig

Eritrea, men må på alle måter støtte og styrke EPLF og dens politiske linje fremfor ELF.

Abonnementskampanjen:

Når det gjelder ikke-medlemmer av K.A. og KUL, oppfordrer vi til å bruke vervetalongen nedenfor ved verving av nye abonnenter. Legg ved særskilt melding om hvem som må tilsendes egen innbetalingsblankett og om hvem som har betalt. Innbetalte penger settes inn på postgirokonto nr. 20 68 427 (K.A., Distribusjons- og

abonnementskomiteen, Postboks 2863, Kampen, Oslo 5), og blanketten merkes dra 77. Tegn gjerne gave-abonnenter!

Hvis den enkelte verver etablerer seg som kommisjonær for et gruppeabonnement, føres dette samt antallet opp i stedet for navn.

Medlemmer av K.A. og KUL sender særskilt melding slik de har fått beskjed om gjennom internt skriv.

Abonnementspris pr. år er kr. 30,-

Som det går frem av oversikten nedenfor, klarte vi likevel ikke å nå målsettingen iløpet av ferien. Målsettingen er at samtlige medlemmer av KA og KUL verver fem nye abonnenter hver, og vi bringer i hvert nummer fylkesvis oversikt over oppfyltingen av denne kvoten i prosent. Dessuten oppfordrer vi alle lesere til å skaffe to nye abonnenter hver.

Som vi ser har Nord- og Sør-Trøndelag nå oppfylt sin del av målsettingen. Sør-Trøndelag med 110 %, noe som ikke kommer frem på oversikten. Oslo/Akershus har i løpet av sommeren økt fra 43 til 51,3 %, Vest-Agder fra 30 til 80 %, Telemark fra 30 til 40 %, Bergen/Hordaland fra 10

Nyvervede abonnenter:

1. Navn:

Adresse:

2. Navn:

Adresse:

Verver:

Navn og adresse:

KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND

SENTRAL ADR.: Postboks 2863
Kampen, Oslo 5
Tlf.: 37 68 60

AKERSHUS: Marie Nordby
Bekkevn. 4
2066 Løvenstad

BUSKERUD: Peter O. Pedersen
Solberggt. 10 B
3000 Drammen

TELEMAR: Harald Baun
Grønlynn. 18B
3900 Porsgrunn

VEST-AGDER: Jan Erik Ryen,
Kongens gt. 48,
4600 Kr. sand.

SØR-TRØNDELAG: Ingunn Eidskrem
Singsakerbakken 13
7000 Trondheim

NORD-TRØNDELAG: Ragnar Kristiansen
7510 Skatval

BERGEN: Morten Simonsen,
Solli 3,
Øvstun,
5050 Nesttun.

KOMMUNISTISK UNIVERSITETSLAG (KUL)

OSLO: Postboks 3815
Ullevål Hageby
Oslo 8

BERGEN: Postboks 29
5014 Universitetet
5000 Bergen

TRONDHEIM: Postboks 1886
Jarlesletta
7000 Trondheim

TROMSØ: Hanne Edvardsen
Postboks 436
9001 Tromsø

MARXIST-LENINISTISKE UNGDOMSGRUPPER (MLU)

Postboks 41, 1345 Østerås

til 15%, Troms fra 40 til 50%, mens Buskerud har stått på stedet hvil. Dermed fortsetter kampanjen utover høsten.

Vi nevner ellers en gledelig økning i abonnenttallet i Østfold, Vestfold og Nordland, fylker der KA/KUL ikke har organisasjon.

utenrikspolitikken. Mer bestemt går det sistnevnte på Kinas versjon og konkretisering av "treverdensteorien". Før vi nå skal gå denne problematikken noe nærmere etter i sømmene, vil vi i utgangspunktet gjøre klart hva vi mener kommunismenes overordnede siktemål med analysen av slike politiske "framtrekninger" bør være. I motsetning til den samlede borgerlige verdenspresses ulike overflatiske spekulasjoner over det som her har skjedd så består vår oppgave i å avdekke den indre forbindelse og sammenheng i denne hendelsens spesielle historie. Dette for å kunne trenge ned til selve klassegrunnlaget i det vi mener ethvert politisk fenomen måtte ha.

Så over til det aktuelle tema: Albania-Kina. Hva vi i første rekke vil henlede oppmerksomheten på her er det tidspunkt Arbeidets Parti i Albania har valgt for sin harde og på mange måter treffende kritikk. For dette skjer så vidt ikke i et historisk vakuum. Tvertom skjer dette i en periode der Kina er iferd med å bryte med de fundamentale retningslinjer og prinsipper for proletariats diktatur. Det er i så måte karakteristisk at Albanias angrep praktisk talt faller sammen med det foreløpige ytre toppunkt for revisjonismens befestning i Kina: m.a.o. rehabiliteringen av Teng Hsiao ping. Den politiske anerkjennelse av den person som tidligere gikk i spissen for å bryte ned selve fundamentet for proletariats diktatur: partiets og dermed politikken primat over den økonomiske utvikling. Vi finner all mulig grunn til å understreke nettopp dette: Albanias kritikk av Kinas utenrikspolitikk er tordnet og ført ut i et tidsrom som i Kina internt betraktet er identisk med proletariats tap av statsmakten og følgelig revisjonistenes erobring av hegemoniet i KKP. Bare dette overordnede perspektiv mener vi gir den tilstrekkelige bakgrunn for å forstå det som her har skjedd.

Som kjent har KA tidligere forsvart Kinas utenrikspolitikk. Vår anerkjennelse av denne politikken lå i at KKP's linje, prinsipielt sett, ved hjelp av ulike taktiske manøvreringer tok sikte på å styrke de internasjonale reservene for proletariats kamp gjennom å utnytte, spille på og styrke oppsplittingen av den imperialistiske verden. Denne linje skulle og måtte ha som sitt primære siktemål å fremme arbeiderklassens strategiske posisjoner, dette såvel i Kina internt som i verden forøvrig. Samtidig med en anerkjennelse av KKP's rett til å foreta slike manøvreringer så måtte det også vedgås at de samme taktiske operasjoner på kortere sikt ville kunne føre til tilsynelatende motsigelser innenfor den kommunistiske verdensbevegelser i ulike land. I sin utenrikspolitikk har da også Kina kommet til å inngå allianser med sosiale krefter som står i den skarpeste motsetning til arbeiderklassens historiske oppgave. Bl.a. har KKP i sin kamp mot og i sine forsøk på å svekke den sovjetiske sosialimperialismen offisielt støttet også den borgerlige og småborgerlige nasjonalistiske og reaksjonære anti-sovjetismen. Selv om dette på ingen måte skjedde parallelt med en oppfordring til f.eks. den europeiske arbeiderklasse om å strekke våpen for de samme forsvarere av kapitalismen, er det klart at slike taktiske utspill lett kan oppfattes som støtte til reaksjonen. Dette vel og merke hvis man nettopp ikke forstår dem som bevisste manøvreringer fra en proletarisk statsmakts særegne og idag ofte hardt trengte posisjon. Det er selvfølgelig av viktighet at slike interessekonflikter mellom sosialistiske parter må være av mer kortsiktig karakter. Det ville være all mulig grunn til å reagere når de samme motsetninger går over til å bli av mer konstant, langsiktig art. Da måtte veien til en mer fastlåst og strategisk allianse med de reaksjonære være mer nærliggende. I tråd med dette har KA

heller ikke stukket under stolen de foretar for opportuniste og ekstreme overgang til en slik nødvendig politikk fra enkelt nasjonalstatlig nivå kan føre med seg. Vi har da også påpekt de overtramp som vi mener har vært resultatet av KKP's utenrikspolitiske linje (jfr. deres politikk under borgerkrigen i Angola). Men det overskyggende perspektiv har vært at KKP var uttrykk for arbeiderklassens statsmakt i Kina og at de som sådan var bevisste nok til å kontrollere og korrigere sin utenrikspolitikk. Skulle en borgerlig linje vinne hegemoni i et slikt parti slik tilfellet desverre er for Kinas vedkommende, står vi overfor en grunnleggende ny situasjon. Fra dette øyeblikk ville det dreie seg om et forandret klassemessig utgangspunkt og basis for utenrikspolitikken. Den taktisk betingede alliansen med borgerlige og småborgerlige bevegelse blir til en strategisk klasse-samarbeidslinje. I en slik sammenheng er det f.eks. korrekt av Albania

å hevde at Kinas "treverdensteori" ikke lenger følger marxismens klasseperspektiv og at motsetningen mellom sosialismen og kapitalismens system går fullstendig tapt. Dermed er også betingelsene til stede for å si at: "i 'treverdenssystemet' eksisterer ikke den fundamentale motsetningen mellom proletariat og borgerskap" og at man har "et klasseøst perspektiv på det som kalles den 'tredje verden', at den ignorerer klasser og klassekamp, at den behandler de land som teorien inkluderer i denne verden, de regimer som dominerer og ulike krefter som virker der som en enhetlig kraft". Dette for å gjengi noen sentrale setninger fra artikkelen i Zëri i Popullit. Det er slik den kinesiske utenrikspolitikken nå også blir en støtte for de organisasjoner som i marxismens navn sprer nasjonalistisk propaganda i arbeiderklassen. Det er nok for oss her å bare minne om bokstavene "AKP" og det de står for. Kommunistisk Arbeid erforbund ser det som vesentlig å fram-

heve nettopp denne sammenhengen. Dette framfor å skrive under på ethvert enkelt punkt i artikkelen fra Zëri i Popullit. Som seriøse marxist-leninister plikter vi bl.a. å underkaste den et grundig studium og diskusjon over enkeltpunkter. Det må imidlertid konstateres at Arbeidets Parti i Albania her har tatt et skritt mot et enda mer vidtgående og fundamentalt oppgjør med revisjonismen i Kina. Vi plikter videre å minne om at Albania har staket ut en mulig vei å gå som kan føre til at de blir stående alene på skansen av de kommunistiske partier som sikrer proletariats statsmakten. I en slik situasjon har de bare den bevisste arbeiderklassens internasjonale solidaritet å lite på og å holde seg til. Vi ser artikkelen i Zëri i Popullit som et uttrykk for og erkjennelse av denne situasjonen.

+++

EN MERKELIG HISTORIE

I årets 1.mai-nummer tok vi opp Bergenspolitiets oppførsel i forbindelse med at det ble meldt at en nordmann i mars måned hadde begått manndrap på Øya Arubar i det Karibiske Hav. Nordmannen hadde meldt seg selv til politiet da skiftet han arbeidet på kom til Bergen. Han ga uttrykk for at han hadde "drept en mann og gravd ham ned i sanden."

TO AVISMELDINGER.

Ifølge en NTB-melding 29.mars d.å. uttalte kriminalsjef Horvei ved Bergen Politikammer at man ikke hadde funnet noen grunn til at mannen skulle lyve. Ikke desto mindre presterte han samtidig å opplyse at man ikke hadde funnet grunn til å underrette myndighetene på Aruba om det som hadde skjedd, slik at etterforskning kunne innledes. Som grunn til dette hårreisende standpunktet ble bl.a. nevnt at det "synes klart at han ikke har gjort noe straffbart ved at han handlet i selvforsvar."(!)

Nå er ikke minst Bergenspolitiet kjent for å sette i gang tilsynelatende langt grundigere etterforskning når det er nordmenn (og særlig uniformerte nordmenn) som føler seg krenket. Det var da også vanskelig å se hvordan hr. Horvei kunne uttale seg som han gjorde hvis det ikke var for det faktum at den påstått drepte hadde ikke-norsk hudfarge og var å betrakte som en "innfødt." I slike tilfeller ser det ut til at Bergen Politikammer er fornøyd med å se saken fra en parts side. Når Bergen Politikammer på denne måten åpenbart regner saken som ute av verden allerede i slutten av mars, kunne det virke overraskende at den dukker opp i avis-spaltene igjen i begynnelsen av juni. Og nå virket saksbehandlingens plutselig mer forsvarlig. Til tross for Horveis uttalelser i mars fremgikk det nå at Aruba-politiet var varslet. Og til tross for Horveis utsagn om nordmannens opprinnelige forklaring, het det nå - i juni - at

Aruba-politiet ikke hadde funnet noe lik i sakens anledning. Dermed skulle saken være løst til beste for alle parter. - Men det kunne jo være interessant å få vite litt om hva som hadde ført til Bergenspolitiets tilsynelatende helomvending. I så fall kunne man i

det minste få et innblikk i hvor stor rettsikkerhet ukjente "innfødte" for tiden har på norske politikamre.

MOTSTRIDENDE PÅSTANDER.

I denne forbindelsen har vi all grunn til å legge vekt på oppslaget

i den røde Arbeideren medførte at

en av våre lesere tok affære og forela saken for Justisdepartementet Etter to måneder (1.juli) kom det svar fra departementet sammen med en skriftlig erklæring fra hr. Horvei datert 7.juni. Innholdet er ganske oppsiktsvekkende om sammenlikner med Horveis tidligere uttalelser (som aldri er blitt demterte!) til NTB. Det er klar uoverensstemmelse på en rekke punkter. For å nevne noe hevder Horvei at grunnen til at Aruba-politiet ikke ble varslet var at "den Norske konsulat i Curacao" (ordrett sitat) i første omgang var blitt varslet av sjømannens overordnede.

Nå vet enhver med sansene i behold at konsulater ikke består av annet enn utstafferte, velhavende enkeltpersonasjer hvis hovedgjøremål er å trøste pengelensede turister fra oppdragslandet, som så gir ut tredsje rangs ordener og medaljer som gjenytelse. Det skulle være klart at en alvorlig sak som den det her er tale om, ikke blir hjulpet framover ved å bli telegrafert til en snobbete apoteker i Curacao. Det norske politiet utvilsomt på det rene med dette.

I tillegg til dette kommer imidler-

tid Horvei med en opplysning som strider påtaketlig mot innholdet i NTB-meldingen av 29.mars. I sitt skriv hevder han nemlig plutselig at man den 28.mars (altså dagen før!) hadde sendt saksookumentene over til Kriminalpolitisen, "med anmodning om videresendelse(!)" til Interpol slik at politimyndighetene i Aruba kunne bli gjort kjent med resultatet av avhørene og de øvrige etterforskningsskritt.

Konklusjonen

Vi tror herr Horvei er tjent med å stramme opp sin arbeidsstil både på det ene og det andre felt. Vi tror videre at Bergen Politikammer er godt tjent med at det stadig hersker klarhet om det som har skjedd i denne saken.

Videre er det av betydning at allmennheten trapper opp sin beredskap mot politietatens påfunn. Vi tror Aruba-eksemplet viser at en kan komme et stykke på vei med individuelle aksjoner på dette feltet.

Behovet er iallfall følbart. Det viser seg på så mange ting, blant annet på at Horvei i sitt skriv konsekvent omtaler den eventuelt drepte person som en "innfødt". - Det viser seg forøvrig i at det ganske riktig var den selvsamme hr. Horvei som nylig uten videre ga seg til å distribuere bildet av en fullstendig sakesløs person til sine politikolleger her i landet med antydninger om at det dreide seg om en mulig drapsmann og raner.

POLITI-PØBEL.

Fra Politibladet sakser vi følgende.

På bakgrunn av at det bare er et par år siden en politimann med et åpenbart velrettet skudd på langt hold skjøt ned og drepte en 16-åring ved Fornebu, for deretter å bli blankt frifunnet av en rett som ville dømt drapsmannen til livsvarig fengsel om han ikke hadde hatt uniform, finner vi at denne notisen er en bekræftelse på at det også for journalistgjerningen gjelder at de verste pøblene er de som er uniformerte. Vi råder Politibladet til å stikke klagen i sekken og huske på at politifolk går fri uansett hvordan de skyter. Samt at eksemplet fra Fornebu langt fra er enestående i nyere norsk historie.

lakeier fikk stake ut den "offisielle" politikken.

Men det får bli de småborgerlige "maoistenes" hopepine.

Den virkelige kontrarevolusjonen skjedde da Hua-fløyen arresterte de fire og knuste opposisjonen i og utenfor partiet med vold.

"MASSESTØTTE" FOR TENG?

De to nevnte aviser vet også hva som betyr noe i politikken: å ha støtte i "befolkningen". En million demonstranter er mange mennesker. Teng er en populær mann, om vi skal tro vestlige sinologer. Wang Hung-wen er aldri lovpriert på masse møter i "alle berolkningslag".

Ingen benekter at den nye kursen allerede har møtt betydelig motstand i partiet og i arbeiderklassen. Og etter hvert som det blir klarere for de kinesiske millionmassene hva Teng's politikk innebærer, vil motstanden øke.

Men det er heller ingen grunn til å benekte at Teng sannsynligvis kan vise til støtte i store lag i befolkningen, ikke minst i lag som kan "prege bybildet", slik borgerskapet kunne gjøre det f. eks. i Ungarn i -56. Teng er kjent for sin "humor", sitt "vidd" - som nettopp på den mest fordomsfulle måte spiller på den motstand mot partiets dominerende rolle i samfunnet som nødvendigvis utvikler seg blant de borgerlige elementene i befolkningen.

Arbeiderklassen er i mindretall i Kina; partiet er bare en del av klassen, og de virkelige marxistene kan komme i mindretall i partiet. Men for kommunister har da heller aldri spørsmålet om sannheten, om den korrekte politiske linje, vært et spørsmål om numerisk flertall. Uten å ta noen som helst stilling til hvem som ville ha gått seirende ut av en eventuell "folkeavstemning" i dagens Kina, kan vi bare slå fast at Teng's "marxisme" er revisjonisme og at enhver "massestøtte" til denne personen alltid har vært ensbetydende med et angrep på proletariats diktatur.

TENG'S POLITIKK

For hva er innholdet i hans politikk? Det er kjent fra Peking Review det siste året, som helt fra juletid i fjor av startet den ideologiske rehabiliteringen.

Teoretisk kan det vel sies at oppgjøret med Lenin's statsteori står i sentrum. I PR nr. 17/76 finner vi en artikkel som forsvaret av Teng-skrift og som begrunner nødvendigheten av statlige regler og forordninger generelt med at spørsmålet om statlig undertrykking for proletariats er et eksistensmessighets spørsmål ut fra hva som fremmer utviklingen av produktivkraftene, som på sin side defineres som teknikk. Og stikk i strid med marxismen som hevder at arbeiderklassens frigjøring innebærer opphevelse av klasseundertrykkingen og dermed av enhver statsmakt, tenker Teng seg statlige tvangstiltak som vesentlige under kommunismen! (Jmf. dr A. L. mai nr. i år).

Denne (selvsagt i første omgang meget fordekte) revisjonismen er nødvendig for å legitimere Teng's konkrete politiske kurs.

Vi kjenner den fra hans "tre programmer" for den praktiske realiseringen av Chou En-lai's "fire moderniseringer" av det kinesiske samfunnet, en generell plan for å utvikle jordbruket, industrien, vitenskapen og forsvaret som ingen var uenige i.

Når de revolusjonære kritiserte de "tre programmene", var det med vekt på det følgende (programmene og kritikken av dem er utmerket omtalt i en dansk bok: "Kina etter Mao", Modtryk Århus 1976, forfatter Clausen m. fl.):

For å øke arbeidsproduktiviteten og høyne arbeidsdisiplinen gikk Teng inn for økt bruk av akkordsystemer, av lønnsdifferenser og andre former for "materielle incentiver". Arbeidet skulle bli mer spesialisert gjennom et

nytt system med eksklusive "ansvarsområder" for den enkelte arbeider.

De revolusjonære hevdet at systemet med materielle stimuli og "ansvarsområder" ville svekke den revolusjonære, politiske arbeidsmotiveringen og hemme arbeidernes utvikling til mest mulig allsidige individer.

Teng lanserte et program for "profesjonalisering" i vitenskapen, og forfektet det syn at vitenskap og forskning var et felt unndratt proletariats diktatur. Ut fra det standpunkt at "produktivkraftene er i første rekke vitenskap" ble økt "frihet" for vitenskapsmenn og eksperter koplet sammen med sterkere satsing på import av vestlig teknologi sett på som veien å gå for å utvikle produktivkraftene. Tilsvarende synspunkter ble gjort gjeldende for utdannings- og skoleverket.

Mot dette påviste de revolusjonære at "Den største produktivkraft er den revolusjonære klasse selv" (Marx), og at marxismen må danne den teoretiske basis for alt vitenskapelig arbeid. Vitenskapen skal være et moment i den revolusjonære klassens frigjøring av seg selv - eller den blir borgerskapets våpen for å eviggjøre utbyttersystemet. Den er alltid et ledd i den samfunnsmessige praksis, og de revolusjonære hevdet med Mao at "liksom marxismen omfatter, men ikke kan erstatte realismen i kunsten, vil den omfatte, men ikke erstatte vitenskapelig forskning".

Teng gikk videre inn for en omfattende "troppenes reorganisering" i hæren, som bl. a. innebar en nedskjæring av personalet med omkring 1/3, noe som i hovedsak ville ramme personer med politiske funksjoner. I stedet skulle det satses tilsvarende på moderne våpenteknologi. Det er dette programmet forsvarsminister Yeh Chien-ying nå vil realisere.

Det kanskje viktige punktet for Teng var imidlertid forslaget om å reorganisere den økonomiske planleggingen på en måte som ville gi økt makt til de sentrale ministerier, en linje som tilsynelatende innebærer en sentralisering overfor den enkelte produksjonsenhet. Forslaget legger imidlertid opp til reformer av samme type som Krustsjov gjennomførte, og som unndrar planleggerne kontroll "nedenfra" og fra partiet på samme tid. Både det lokale initiativ og den sentrale politiske kontroll ville bli satt til side. Det første gjennom at partikomiteene på hver enkelt bedrift ville miste innflytelse, det andre gjennom at partiets sentralkomite sluttet å trekke opp linjene for f. eks. industripolitikken. I virkeligheten betyr dette at det blir flere sentre i samfunnet, og proletariats ville miste den enhetlige politiske makten det hadde gjennom KKP.

Også forøvrig gjorde Teng seg til talsmann for at "partiet ikke skulle legge seg opp i alt mulig", og han ble naturlig nok støttet av alle som betraktet kommunistpartiets autoritet i det kinesiske samfunnet som en trussel mot "friheten".

TENG STØTTES FRA "VENSTRE" OG "HØYRE".

Vi kjenner den typen "støtte" Teng nå kan vise til. Under proletariats diktatur, og spesielt i et relativt tilbakegående land som Kina, vil ikke bare det gamle borgerskapet fortsette å eksistere, men det vil også utvikles nye borgerlige elementer (eksperter, funksjonærer, statsansatte, direktører etc.) av et mer eller mindre omfattende antall. Store deler av det kinesiske borgerskap har betraktet KKP som sin egen "frigjører" fra utenlandsk imperialisme, fra feydalismens åk og fra kulturell tilbakegangenhet. Men jo mer "moderne" det kinesiske samfunnet blir, jo klarere vil partiets rent proletariske linje framtre, og jo sterkere vil de borgerlige elementene ut fra sine bestrebelse, og formål oppleve at partiet forvandles fra motor til bremse. Borgerskapet vil kreve sin "frihet" mot partiet og dets dominans.

Hendelsene det siste året kan ses på som den korsvei partiet var kommet til når dets "frigjørende" rolle også for borgerskapet i hovedsak var tilendebrakt, og kampanjen for å styrke og befeste proletariats diktatur og begrense borgerlig rett ble satt i sentrum. Kulturrevolusjonen var bare opptakten til en nødvendig, permanent revolusjonering av samfunnet, og fjoråret viste at den endelige kurs slett ikke var gitt en gang for alle i og med den.

Borgerskapet satte sin lit til at programmet for å modernisere samfunnet på alle felter samtidig skulle medføre en utvidelse av borgerlige retter, en nedtrapping av politiske kampanjer og en slutt på Mao's (og dennes tenkning!) "keiserlige" plass i samfunnet.

I det øyeblikk KKP viser sin sanne, revolusjonære klassekarakter, blir "Mao-systemet" betraktet som en anakronisme, som en hemske, og demonstrasjonene på Tien An Men-plassen markerer ikke noe annet enn dette vendepunktet.

Og det er da selvsagt ikke tilfeldig at det er nå, når den kinesiske statsmakten hadde vist sin klassekarakter, når samfunnet hadde vist seg som noe annet enn Galtung/Bortens "rød og hvit" idyll, at alle mulige borgerlige og småborgerlige "venstregrupper" i verden over møtes i mer eller mindre "kritisk" støtte til Teng og i en reservasjonsløs støtte til de aspirasjoner som kom til uttrykk på Tien An Men.

"AKP" og dets forsøstrings støtter selvsagt Teng av hele sitt hjerte. Fyren står jo for en politikk som er identisk med AKP's egen, men som de bare måtte fordømme verbalt så lenge det var nødvendig for å beholde Mao Tse-tung som en gallionsfigur for partiet.

Men også fra et temmelig samstemmig europeisk "intellektuelt venstre" uttrykkes det beundring for "massene" på Tien An Men. "Vi krever virkelig marxisme-leninisme, ned med Partiet" lød det av slagordene. Med det er demonstrantene fra Tien An Men sikret evig heder i alle sentimentale rådkommunisters hjerte. Like siden Kronstad-opprøret i 1921 har de vært ute av stand til å begripe at graden av formell frihet under proletariats diktatur er avhengig av hvor sterkt kommunismen står i befolkningen. Om den kommunistiske politikken møter motstand, kan den måtte ty til tvangstiltak, så som å slå ned på demonstrasjoner. Bare ansvarsløse kvasimarxister og opportunisten kan støtte de som som til enhver tid blir "undertrykt". Kommunisten må ta stilling til hvilken politisk linje det står strid om. Absolutteringen av det borgerlige "demokratiet" vil så i alle fall alltid tjene det borgerlige diktaturet. Og de venstristene som ledet an i opprøret på Tien An Men får vitnerlig den leder de "fortjener": En Teng Hsiao-ping som slett ikke kommer til å levere noe bidrag til arbeiderklassens frigjøring.

++++

TRÅLERREDERNE - MED AKP I RYGGEN

drA har også tidligere kommentert AKPs forhold til norske fiskere. Når det dreier seg om støtte til denne næringen forsøker man på det hold ikke engang å gi skinn av å støtte arbeiderklassen. Vi minner her bare om den uforbeholdne oppslutningen om "trålfiskernes" aksjon i Stavanger for et års tid siden, mot myndighetenes prispolitikk. At dette var fiskerikapitalens aksjon, bekymrer ikke de tapre småborgere, naturlig nok. Denne gangen demonstrerer "Klassekampen" hvilke interesser de er ute etter å forsvare ved sin nasjonalsosialistiske Svalbardpolitikk. AKP vil få stadig større problemer med å begrunne at den politikken de går inn for i nordområdene er noe annet enn et aggressivt politisk fremstøt for norsk imperialisme, dvs. for det norske monopolborgerskap.

Her skriver jo "KK" rett frem at

"fiskerne" og "kystens folk" = formannen i norske trålerrederiets forening. Og slik er det også i virkeligheten: å støtte "bønder", "fiskere" - eller "nasjonen" - vil i konsekvens aldri si noe annet enn å støtte storborgerskapet.

- Det er beklagelig hvis regjeringen nå godkjenner resultatet av forhandlingene om den grå sone i Barentshavet, sier formannen i Norske Trålerrederiets Forening, Kjartan Arctander, til Lofotposten.

Arctander peker på at trålerrederiene føler at norske fiskerierinteresser ikke er forsvarlig ivarettatt i forhandlingsutkastet fra Moskva.

Afrikas horn: STORE SEIRE FOR DEN ERITREISKE FRIGJØRINGSKAMPEN UNDER EPLFs LEDELSE

Rivaliseringen mellom de imperialistiske supermaktene i det strategisk viktige området i og omkring Afrikas horn (Eritrea, Djibouti, Somalia, Etiopia og Sudan) har tiltatt i løpet av sommeren. Sovjetunionen støtter den etiopiske militærjuntaen med våpen og kubanske eksperter, og USA har fått fotfeste i Sudan. I Somalia er Sovjetunionen på veg ut og USA og dets allierte på veg inn.

Men samtidig har den nasjonaldemokratiske og anti-imperialistiske frigjøringskampen i Eritrea kommet langskritt framover. I løpet av de 5 siste månedene har EPLF erobret 7 byer, Karora, Nakfa, Afabet, Keren, Agordat, Elagert, og Decamre. I det følgende intervjuet forteller to talsmenn for EPLF (Det eritreiske folkets frigjøringsfront) - Berhane Yohannes og Yemane Haile - om den nåværende situasjon i Eritrea.

-Den eritreiske nasjonaldemokratiske revolusjonen er blitt kraftig styrket i løpet av den siste tiden - både innad og utad, sier Yohannes og Haile innledningsvis. Innad har EPLF siden mars i år og fram til 3. august frigjort 7 byer. Frigjøringen av disse byene begynte med Karora ved grensen mot Sudan. Her flyktet 98 etiopiske soldater til Sudan og søkte politisk asyl, og byen gikk over til EPLF. Deretter ble Nakfa, hovedstaden i Sakelprovinsen, erobret etter 6 måneders beleiring og total isolering av de etiopiske styrkene. En oberst og 600 etiopiske soldater ble tatt til fange. Herfra gikk EPLF til offensiv mot Afabet, en annen by i samme provins. I og med frigjøringen av Afabet ble denne provinsen den første som EPLF i sin helhet har frigjort.

I begynnelsen av juli erobret EPLF den store og viktige byen Keren etter 77 timers kamp. Her ble 2500 etiopiske soldater drept, 9500 tatt til fange og ca 500 flyktet. En oberst ble drept, en oberst og mange lavere offiserer ble tatt som fanger. En belgisk og en italiensk journalist var vitne til kampene, og de har fortalt om hvordan de etiopiske fangene får nøyaktig samme levevilkår som geriljasoldatene. De gis politisk skolering, og får velge fritt om de vil søke politisk asyl i et annet land eller reise tilbake til Etiopia og slutte seg til EPRP eller noen av de andre demokratiske frigjøringsbevegelsene der.

EPLF har mer enn 2500 fanger, mer den etiopiske militærjuntaen nekter å anerkjenne dette. Røde Kors kan derfor ikke hjelpe fangene.

Keren er uten tvil den viktigste erobring for EPLF hittil. Byen har militærstrategisk betydning, og den etiopiske militærbasen i byen var utgangspunkt for militærjuntaens offensiv mot Eritrea.

Frigjøringskampens framgang innen Eritrea har også gitt framgang eksteri. Sudan og Somalia har nå for første gang erklært at spørsmålet om Eritrea er et spørsmål om etiopisk kolonialisme og gitt støtte til et uavhengig Eritrea - noe som betyr en stor diplomatisk seier. Også ellers i verden, i Europa og i Norge vinner Eritreas frigjøringskamp økt støtte.

dr. A.: Som vi vet fører EPLF frigjøringskampen etter folkekrigens metode. Kan dere fortelle nærmere om dette?

Yohannes og Haile: EPLF har fra første stund holdt konsekvent fast på folkekrigen og dens metode. Den går ut på først å erobre landsbygde, for-

dermed å omringe og til slutt erobre byene. Den går ut på å ta landet skritt for skritt, ved hjelp av fiendens egne våpen og kuler, som vi erobrer fra dem. Selv om vi kunne tar vi ikke byene før stillingen er helt ut konsolidert på landsbygda gjennom politisk skolering og bevisstgjøring. Den politiske skolering står i første rekke.

F.eks. ble Keren langsomt, men sikkert omringet fra de frimjorte områdene rundt byen. På denne måten ble den etiopiske hæren i byen fullstendig isolert. Samtidig drives det politisk arbeid inne i byen i lang tid før det endelige militære slag, slik at befolkningen selv blir forberedt og kan ta del i kampen og eventuelt evakueres før slaget i den grad det er nødvendig og riktig.

dr. A.: Hva er de etiopiske kolonialistenes svar på folkekrigens metode?

Yohannes og Haile: De står i et uløselig dilemma. Når de opptrer spredt, er de ikke sterke nok til å motstå geriljaens angrep. Derfor må de samle hæren i enkelte garnisoner, men dermed overlater de grunnen til geriljaen og blir omringet.

De etiopiske kolonialistene har forsøkt å styrke moralen i hæren ved å fortelle soldatene at fienden er Sudan som invaderer Eritrea. Denne bløffen holder imidlertid ikke lenge når soldatene ser at det er eritreere de kjemper mot.

Kolonialistene kan bare møte folkekrigen med terror. De gjennomfører terrorbombing, samt massearrestasjoner, tortur, møte- og forsamlings-

Dette betyr ikke at de to frontene er blitt blandet sammen eller inngår i en fysisk enhet. EPLF står fast på at enheten må bygge på prinsippet om "den forente front", dvs. på at det først må oppnås en politisk enhet før det kan opprettes noen fysisk enhet av de to frontene. ELF vil derimot straks arrangere en enhetskonferanse, før den politiske enheten er oppnådd.

Når det gjelder grunnlaget for en politisk enhet, står EPLF fast på sitt nasjonaldemokratiske program fra sin 1. organisatoriske kongress, et program for overgangsperioden fra den nasjonaldemokratiske til den sosialistiske revolusjonen.

dr. A.: Vi - og sikkert andre med oss - er blitt en smule forvirret av en artikkel i "Klassekampen" i sommer, der det hette at de to "frigjøringsorganisasjonene" ELF og "ELF-PLF" var blitt slått sammen, og at de ville trekke EPLF inn i sammenslutningen.

Yohannes og Haile: EPLF anerkjenner ikke "ELF-PLF" som noen front. Det dreier seg i virkeligheten om Sabbe-klikken, EPLF's tidligere utenlandske sendebud. Sabbe-klikken ble utelukket fra EPLF i mars 1976. Etter dette gjorde Sabbe krav på å ha opprettet en ny front. Dette ble den gangen nektet anerkjent av både EPLF og ELF. Nå har vi imidlertid hørt at ELF har gått sammen med "ELF-PLF". For ytterligere å si noe om Sabbe-klikkens karakter kan vi nevne at Sabbe i et brev har appellert til president Carter om å "støtte" den eritreiske frigjøringskampen.

forbud, og forbud mot bruk av alle slags framkomstmidler som sykler og drosjer inne i byene. Alle slags sivile framkomstmidler blir betraktet som "eritreiske tanks". De gjennomfører kupongsystemet: for innkjøp av mat, slik at befolkningen ikke skal skaffe mat til frigjøringsstyrkene. Aviser er forbudt. Alle konsulater stenges.

Dette er den nåværende situasjonen i Asmara, Eritreas hovedstad, som nå omringes av de to eritreiske frigjøringsfrontene, ELF og EPLF sammen. De etiopiske styrkene i byen er desperat fordi de er fullstendig omringet og isolert, og bare har kontakt med utenverdenen pr. fly. Avdelingen av Etiopias såkalte nye bondehær når nå bare Asmara pr. fly.

dr. A.: Hvordan er i øyeblikket forholdet mellom EPLF og ELF?

Yohannes og Haile: EPLF og ELF har ført samtaler med hverandre og blitt enige om i fellesskap å bekjempe den felles hovedfienden, de etiopiske kolonialistene. EPLF og ELF har gått inn i en aksjonsenhet for å møte militærjuntaens mobilisering av bondehæren.

dr. A.: Kan dere si litt om den indre situasjonen i Etiopia? Er det f.eks. riktig at juntaen har klart å knuse den etiopiske revolusjonære bevegelsen EPRP?

Yohannes og Haile: I Etiopia nå er det kaos og uro. Økonomien er svak og elementære forsyninger svikter. Juntaen regjerer med dekret og makt. Mange progressive myrdes, og mange sitter i fengsel. Mer enn tre organisasjoner forsøker å styrte juntaen.

Juntaen er ikke lenger i stand til å mobilisere aktiv støtte fra massene. At EPRP er knust, er en løgn og et forsøk fra juntaen på å skape defaultisme.

EPRP er i framgang. De har startet den væpnede kampen etter folkekrigens metode, og har opprettet sine første baser på landsbygda. De rekrutteres bl.a. fra tidligere etiopiske fanger av EPLF, og mobiliserer de etiopiske massene mot den koloniale undertrykkelsen og krigen mot Eritrea.

dr. A.: Hva med kampene i Ogaden-provinsen og konflikten mellom Etiopia og Somalia?

Yohannes og Haile: Det somalske folk har vært offer for kolonial oppdeling. Det har rett til å bli forent. Alle revolusjonære må støtte dette. Men foreningen må skje ikke med makt, men frivillig.

dr. A.: Hvilke former for støtte kan vi nå gi den eritreiske frigjøringskampen?

Yohannes og Haile: Vi trenger alle former for betingelsesløs støtte - moralsk, politisk og økonomisk - fra alle progressive og revolusjonære som ønsker et uavhengig og sosialistisk Eritrea og fra alle demokratiske innstilte personer og grupper som anerkjenner Eritreas uavhengighet.

dr. A.: Hva er framtidsperspektivet i Eritrea?

Yohannes og Haile: Eritreas framtid er lys. Selv om den etiopiske militærjuntaen mangler ideer, er den ikke tom for kuler. Men uansett hva som skjer, har det eritreiske folk tillit til at et fritt og folkedemokratiske Eritrea vil stå fram i Afrikas horn. Den eritreiske revolusjonen vil knuse den etiopiske okkupasjonen og imperialistens konspirasjoner hva det enn vil koste.

+++
Vi gjør leserne oppmerksom på at den som ønsker mer bakgrunnsstoff om Eritrea, kan henvende seg til Eritreerne for frigjøring i Europa, avdeling Norge, Nordahl Bruunsgt. 22, Oslo 1.

★ Marxistiske hefter

